

แบบฝึกหัด...ชีวิต

ครูอ้อย อดิษฐ์

คุณจิราภรณ์ สุธาสุทธิ
ที่ปรึกษาบริษัท
Tel. 0-2907-0118
Fax. 0-2578-3432
Mobile. 08-9896-7566

บริการจัดทำและปรึกษาด้านบัญชี การเงิน และภาษีอากร

ACCOUNTING AND MORE CO.,LTD.
บริษัท แอคเคาท์ติ้ง แอนด์ มอร์ จำกัด

ACCOUNTING AND MORE CO.,LTD.
บริษัท แอคเคาท์ติ้ง แอนด์ มอร์ จำกัด
74/38 หมู่ 4 ถ.พหลโยธิน แขวงจระเข้บัว เขตลาดพร้าว กรุงเทพฯ 10230

โดย.. คุณอภิรดี นากุลอน

“

หากย้อนเวลาได้
คงจะทำและไม่ว่าในหลาย ๆ เรื่อง
แต่เพราะย้อนอดีตไม่ได้
จึงน่าที่จะทำวันนี้ให้ดีที่สุด
ชีวิตไม่ได้โดดเดี่ยวอย่างที่คิด
เพราะเรายังมีมิตรแท้ที่ชื่อ ‘กำลังใจ’
และใช้สิ่งที่มืออยู่กับตัวคือ ‘สติ’
เป็นตัวช่วย
ในการแก้ปัญหา “แบบฝึกหัด...ชีวิต”
ตารางที่ยังมีลมหายใจอยู่
จงสู้ต่อไป !

”

แบบฝึกหัด...ชีวิต

- ISBN : ISBN : 978-974-8485-39-3
- จำนวนพิมพ์ : 3,000 เล่ม
- พิมพ์ที่ : PNK & SKYPRINTING CO.,LTD.
- ผู้เขียน : ครูอ้อย อัญชลี เอื้อสุนทรกุล
- อาร์ต ดีไซน์ : สกายบุ๊กส์ ครีเอทีฟ
(เจเจ จ๊ะเอ๋ ดาต้า สัมซ่า)
- จัดจำหน่ายโดย : บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด
โทร. 0-2958-1125-7, 0-2567-5119
โทรสาร. 0-2567-5105
Website : www.skybook.co.th

อาลัย...ดลใจให้เขียน

“
การดำเนินชีวิตของแต่ละคนแตกต่างกันไป
ตามกรรมและกาลเวลา
”

ดิฉันเชื่อในสิ่งนี้ เพราะตลอดชีวิตที่ผ่านมา
ดิฉันต้องเผชิญกับเรื่องต่าง ๆ มากมาย จนบางครั้ง
แทบจะเอาชีวิตไม่รอด แต่ก็โชคดีและประสบความสำเร็จ

ในหลาย ๆ เรื่องทำให้ชีวิตเหมือนการเดินทางที่ต้อง
ผจญภัย และเจอเรื่องราวมากมายที่เป็นเสมือน “แบบฝึกหัดชีวิต”
ที่ทดสอบดิฉันให้ต้องลงมือปฏิบัติจริง แก้โจทย์ปัญหาต่าง ๆ จาก
แบบฝึกหัดที่ดิฉันเคยให้นักเรียนทำ และดิฉันเป็นผู้ตรวจ ถ้าทำผิด
ก็แก้ไขให้ถูกเพื่อจดจำไม่ให้ผิดอีก แต่ “แบบฝึกหัดชีวิต” ของ
ดิฉันมีโจทย์เข้ามามากมาย ดิฉันลองผิดลองถูกด้วยตนเอง ไม่มี
แบบฟอร์ม อาจจะมีกฎเกณฑ์ของสังคมเป็นโจทย์บ้าง แต่โชคดีที่มี
หลาย ๆ ท่าน ช่วยแก้ปัญห “แบบฝึกหัดชีวิต” ที่เกิดขึ้นกับดิฉัน
ทำให้เป็นความโชคดีที่ซดเชยในชีวิตดิฉัน

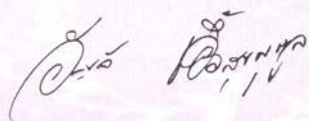
จากโจทย์ความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่แบบกะทันหัน 2 ครั้ง ทำให้ชีวิตดิฉันเปลี่ยนไปจากเดิมมากมายที่เคยร่าเริงแจ่มใสหายไป เป็นระยะเวลาานพอสมควร กว่าจะค้นพบตัวเองอีกครั้งก็สะบักสะบอม มีชีวิตที่เหนื่อยพอสมควร

ดิฉันชอบแต่งกลอนจากความรู้สึกที่แท้จริง ให้กับคนใกล้ชิด ในวันสำคัญต่าง ๆ และใช้เวลาไม่นานก็ออกมาเป็นคำอวยพร คำตัดพ้อ คำแสดงความรู้สึกที่อยากให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบ ดิฉันเคยเขียนเรื่องสั้นสมัยเป็นนักเรียนมัธยม เขียนลงนิตยสารโรงเรียนและนิตยสารในยุคสมัยนั้น ตามเวลาและโอกาสที่ทำได้

เมื่อวันจบการศึกษาระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผศ. ดร. วินิต เกตุขำให้ข้อเสนอแนะว่า **“อาจารย์ อ้อยลองเป็นนักเขียนดูสิ”** เพราะชอบความคิดของดิฉันและได้รับการผลักดันจากคุณครูจิราภรณ์ สุธาสุทธิเสมอมา

ดิฉันรู้ตัวดีว่าเป็นผู้หญิงซึ่งมีสองลักษณะ คือร่าเริง แจ่มใส มีอารมณ์ขัน แต่ก็มีความเศร้าลึก ๆ ในใจเสมอ

ดิฉันหวังเป็นอย่างยิ่งว่า เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้คงเป็นประโยชน์กับผู้อ่านทุกวัย ก่อนที่บางอย่างจะสายเกินไปในชีวิต และหวังว่าคงมีส่วนในการแก้โจทย์ปัญหา **“แบบฝึกหัดชีวิต”** ของทุกท่านได้บ้าง

สารบัญ

- 3 อาลัย...ดลใจให้ขียน
- 6 ถ้า...ไม่มีพรุ่งนี้
- 9 เด็กเอ๋ย...เด็กน้อย
- 12 ชีวิตวัยเรียน
- 17 ชีวิต...ในมหาวิทยาลัย
- 22 วรรณกรรม...จำไม่ลืม

- 96 บอกรัก...เบาเบา
- 105 คุณเป็นรัก...
 ดีขึ้นรอบ (ไม่) ได้กะ
- 112 เขียนถึง...คนบนฟ้า
- 126 อันเดียว...แดนมหัศจรรย์
- 140 พุทธนิมิต...ผู้ชายกะ

- 164 เด็กไทย...ใช้เททลัส
- 169 มอสองก้นหนึ่ง...มาท่งจ้ง
- 172 ทายซี...ใครเอ๋ย ?
- 200 วันเกิดที่ประทับใจ...ที่สุด
- 204 ใจจะขาด...รอน ๆ
- 210 แบบพิทักัดชีวิต...ไปมีวันจบ

- 29 วันแห่งความสำเร็จ
- 33 ก้าวใหม่...ของชีวิต
- 38 อักทบาทหนึ่ง
- 40 เมื่อโลกของฉัน...มันเปลี่ยนสี
- 48 ด้วยสองมือแม่
- 54 ภาเป็นพ่อ

- 58 พัดถว...ไวยากจน
- 60 เวลา...ที่สวนทาง
- 65 เพิ่งรู้...ว่าเหนื่อยแค่ไหน
- 69 ไปอย่าทำให้มี...วันอาทิตย์
- 82 ปู่จ๋า...อย่าฆ่าตัวตาย
- 86 แบบพิทักัด...ชีวิตของ

- 142 มกุฎพันธณีย
- 152 ประเทศนปาล
- 154 คุณครู...ผู้ปิดทองหลังพระ
- 158 ดอกพล
- 160 ค่ายพระรามหก

ลูกอ้วนนอนเกิด...นอนสียาเจ้า
(ที่คนาดา)

ถ้า...ไม่มีพ่อรุ่นนี้

“ทำไมคนไข้ต้องร้องไห้คะ”

“เขาร้องให้ทำไม”

เสียงคุณหมอจากโรงพยาบาลพูด
“ไม่ทราบค่ะ ไม่ทราบว่าร้องให้ทำไม”

“เธอร้องให้ทำไม”

ทุกประโยคก็กองอยู่ในหูของดิฉัน ดิฉันรู้คำตอบที่ดิฉันกำลังหนีความตายอย่างสุดชีวิต ดิฉันเพิ่งรู้สึกตัวจากการหมดสติไประยะหนึ่ง สามัญสำนึกบอกว่า **ฉันต้องสู้** ต้องสู้กับสิ่งที่เกิดขึ้นกับชีวิตดิฉันให้ได้...

ดิฉันอาจจะเหนื่อยโดยไม่รู้ตัว ด้วยนิสัยที่พอลงมือทำอะไรแล้วจะทุ่มเท ล้มพักผ่อน ลืมความเหนื่อย และสุดท้ายคือลืมอายุ เมื่อร่างกายรับไม่ไหวก็ทรุด แต่สิ่งหนึ่งที่ลืมไม่ได้ ไม่ว่าร่างกายหรือจิตใจอยู่ในสภาพใดก็ตาม คือชีวิตที่ดิฉันต้องรับมือตลอดอีกหลายชีวิต ช่วงนั้นเตรียมงานที่จะทำในวันรุ่งขึ้น ตอนเย็นรู้สึกเวียนศีรษะ อาเจียน หน้ามืด พยายามตบโตะที่ทำงานเรียกให้คนช่วย พอรู้สึกตัวบ้างว่ามีผู้ร่วมงาน 3 - 4 คนมาช่วยบีบนวดให้ หลังจากนั้นไม่รู้สีกตัวอีกเลย...!

“

รู้สึกตัวอีกที...ตอนอยู่บนเตียงที่โรงพยาบาล

ครั้งหนึ่งเคยคิดว่ามีชีวิตอยู่ก็ได้...ตายก็ได้

แต่เมื่อถึงเวลา....กลับหนีความตายอย่างที่สุดเท่าที่ใจจะสู้ได้

ต่อไปนี่คือเรื่องราวที่เกิดขึ้น

เป็นจุดพลิกผันในชีวิตของดิฉัน...

”

เด็กเจ๊...! เด็กน้อย

๗. เด็ก ๆ ดิฉันเรียนโรงเรียนใกล้ ๆ บ้าน มีความสามารถบ้างพอสมควร พอจะทำได้เวลาโรงเรียนมีงาน ดิฉันไม่ใช่คนสวยแต่ชอบแต่งตัว เรียนหนังสือใช้ได้ สอบได้ที่หนึ่งเสมอ

“

ชีวิตเริ่มเปลี่ยนเมื่อย้ายโรงเรียน
ตอนขึ้นชั้นประถมปีที่ 3 ไปอยู่โรงเรียนใหม่มีชื่อเสียง
ระดับประเทศ เข้าไปปีแรกสอบได้ที่ 1 และตลอดมา
เป็นที่ภูมิใจของพ่อ...

”

ตอนเช้าในรถของครอบครัวจะมีพ่อ แม่ ดิฉัน และน้องชายอีกสองคนร่วมเดินทางไปโรงเรียน น้องชายทั้งสองเรียนโรงเรียนชายที่มีชื่อเสียงระดับประเทศเหมือนกัน ตอนเย็นก็มีสมาชิกเท่าเดิม ดูเป็นครอบครัวที่อบอุ่นมาก

ด้วยความเป็นอยู่ที่ไม่มีน้องผู้หญิง จึงชอบไปอยู่บ้านย่า
ย่าพาลงเรือไปขายของที่รังสิตตั้งแต่เล็กชอบมาก ได้นอนในเรือ
ยุ่งกีดขึ้นผืนเต็มหน้า บางครั้งไปอยู่บ้านป่าที่บางมด เป็นชีวิตที่
สนุกสนานมาก ไม่อยากให้เวลาผ่านไปเลย ป่ามีลูกสาว 2 คน
สนิทกันมาก ชีวิตมีครบทุกรสชาติที่นี่ ได้พายเรือ ได้เฝ้าต้นลิ้นจี่
ตอนกลางคืนกันไม่ให้ค้างความมากินลิ้นจี่ ตอนกลางวันก็กระโดด
ลงท้องร่องจับปลาจับกุ้งในคูน้ำ

พอถึงเทศกาลต่าง ๆ จะมีงานที่วัด ถ้าตรงกับวันหยุดจะ
ไปเกือบทุกงาน ชอบดูลิเก ไม่ชอบดูหนังกลางแปลง วัดไหนมีลิเก
เลือกไปวัดนั้น พอไปถึงบ้านป่า ชอบชวนลูกป้าเล่นลิเก พอวัน
ธรรมดาหรือเปิดเทอมก็กลับมาอยู่บ้านเพราะต้องไปเรียนหนังสือ
ร้องไห้ทุกทีที่ต้องกลับบ้าน

“

ชีวิตที่บ้าน พ่อ แม่ หัดให้ทำงานบ้าน
ภูบ้าน ทำกับข้าวบ้าง
งานที่ชอบที่สุดคือทำกับข้าว นอกนั้นไม่ชอบ
ไม่ค่อยเป็นแม่บ้านเท่าไร

”

ลูกพี่ที่ไปอยู่ด้วยในวันหยุด

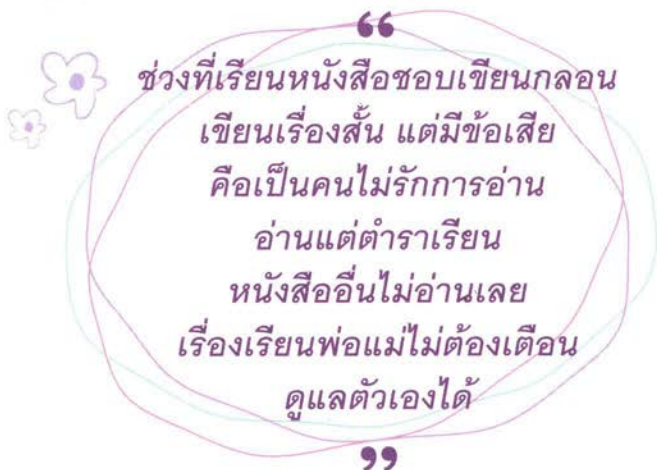

ชีวิตวัยเรียน

เรียนโรงเรียนหญิงล้วน ที่นี่สอนเรื่องกิริยามารยาท การเข้าสังคม ซึ่งเป็นการสอนที่นอกเหนือจากบทเรียนในตำรา รู้สึกเหมือนโรงเรียนเป็นบ้านหลังที่สองเพราะใช้ชีวิตอยู่ที่โรงเรียนมากกว่าบ้าน แต่โรงเรียนอยู่ไกลต้องตื่นแต่เช้าเพื่อเดินทางไปเรียนหนังสือ ในแต่ละปี มักได้เป็นหัวหน้าห้องเพราะพฤติกรรมในสายตาคครูเป็นคนพูดน้อย เรียบร้อย เป็นผู้นำ (ข้อมูลจากสมุดพกที่คุณครูเขียน)

รู้ตัวดีว่าลายมือไม่สวย พอกลับบ้านพ่อตรวจสมุดจด การบ้านแล้วบ่นเรื่องลายมือ จะแก้ตัวว่าครูให้รีบจด วันไหนพ่อไปรับเย็นจะร้องไห้เพราะรู้สึกว่าโรงเรียนอยู่ไกลมาก มียุ่วันหนึ่ง รถพ่อเสียให้คนรถข้างบ้านไปรับ เขาลืม รอจนค่ำ ไม่ทราบว่าจะขณะนั้นคิดอะไร เอาบัตรกลับบ้านฝากป่าที่เฝ้าประตูแล้วเรียกแท็กซี่กลับบ้าน เพราะสมัยนั้นไม่มีโทรศัพท์ติดตัวที่จะติดต่อกันได้ นั่งมาได้สักครู่ ผ่านโรงเรียนน้องชายเห็นแม่อยู่ในแท็กซี่กับน้องชาย แต่ไม่บอกแท็กซี่จนเขาไปส่งถึงบ้านมีเงินอยู่ในกระเป๋านักเรียน 25 บาท พอติดกับค่ารถแท็กซี่ (30 กว่าปีที่แล้ว)

พอพ่อแม่กลับมา อบรมเป็นชุดเลยว่าไม่
ปลอดภัย นั่งมาได้อย่างไร เวลานั้นคิดว่า
พ่อแม่เป็นอะไรหรือเปล่า จึงไปรับเราไม่ได้
แต่ไม่กล้าบอกเหตุผล

ตอนอยู่มัธยมต้นมีเหตุการณ์ 14 ตุลา 16 ซึ่งเกิดในวันที่ 14 ตุลาคม 2516 โรงเรียนหยุดหลายวัน ดีใจกันใหญ่ คิดแบบเด็ก ๆ ว่าไม่ต้องไปโรงเรียน ไม่มีความกลัวว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับประเทศชาติ บางปีน้ำท่วมเพราะโรงเรียนอยู่ต้นแม่น้ำ โรงเรียนต้องเลื่อนเปิดเทอม มีความสุขมากที่น้ำท่วมถนนและท่วมโรงเรียน ด้วยเหตุผลที่ไม่ต้องไปโรงเรียนและได้หยุดต่อ

ตอนอยู่มัธยมปลายได้เป็นประธานได้ว่าที่ เคยไปได้ว่าที่ นอกโรงเรียน 2 - 3 ครั้ง และเคยได้ว่าที่หน้าพระที่นั่งด้วย เวลาเปิดม่านเห็นคนฟังน้อยจะพูดไม่ค่อยออก ถ้ามีคนฟังมากเหมือน

เป็นกำลังใจ พุดได้ไม่ติดขัด มักจะเป็นหัวหน้าฝ่ายด้าน อยู่ฝ่ายเดียวกับนายแพทย์จักรินทร์ นพจินดา แพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านคอที่โรงพยาบาลตา หู คอ จมูก สมัยที่คุณหมอเรียนอยู่โรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย

ช่วงเรียนมัธยมปลายได้มีโอกาสแสดงละครเวทีของโรงเรียนเรื่อง **"หัวใจนักรบ"** ได้เชิญนายอำเภอและนายทหารที่ได้รับบาดเจ็บจากการสู้รบจากชายแดนมาเล่าถึงวีรกรรมระหว่างการแสดงด้วย หลังจากนั้นก็เขียนบทละครเอง แสดงเอง เวลาโรงเรียนมีงาน ถ้าสวดยกว่านี้คงได้เป็นนางเอกไปแล้ว ช่วงที่แสดงละครจบได้โทรศัพท์ถึงเพื่อนเพื่อคืนชุดการแสดง แต่ด้วยภัยน้ำท่วมโทรไปก็ครั้งก็ไปติดหน่วยงานหนึ่งและชายคนเดิมเป็นคนรับสาย เพราะเขาอยู่เวร เขาก็หวังดีถามหมายเลขโทรศัพท์แล้วก็โทรไปหาเพื่อนเพื่อที่จะให้เพื่อนโทรกลับมาหมายเลขนี้ สายจะได้ไม่พันกัน

หลังจากนั้นหนึ่งวัน เขาคณเดิมโทรมาที่บ้าน บอกว่าได้ยื่น
 เสียแล้วถูกชะตา โทรมาทุกวันทำให้อารมณ์เสียมากเพราะโดน
 ฟอด้ วันหนึ่งเขาก็ส่งจดหมายพร้อมรูปถ่ายมาให้ดู ทำให้รู้ว่าเป็น
 วิศวกร เขาเก่งนะมีหมายเลขโทรศัพท์แล้วโทรไปถามว่าหมายเลขนี้
 เป็นบ้านใคร พอได้ชื่อพ่อในสมุดโทรศัพท์ก็ได้ที่อยู่ด้วย พอรำคาญ
 เขาก็ให้ผู้หญิงโทรมาก่อนแล้วค่อยมาพูดสาย หลังจากนั้นประมาณ
 1 ปีเขาก็เลิกคบจนเพราะอ่านเจอข่าวของเขาที่หน้าหนังสือพิมพ์ด้วย
 เรื่องไม่ดี ซึ่งเขาโดนจับและอาชีพอันเขาก็เป็นวิศวกรจริง ๆ

พอจบมัธยมปลาย สอบเข้าศึกษาต่อที่คณะศึกษาศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศิลปากร (ทับแก้ว) ตอนเรียนอยู่มัธยมปลายก็ยังคง
 ไปบ้านป่าในวันหยุด และมีโอกาสได้พบกับชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเป็น
 หลายชายของเจ้าของโรงงานที่มาเช่าบ้านป่าเพราะเขาเอาค่าเช่า
 ที่ดินมาให้ป่า พอเดินผ่านโรงงานกับลูกสาวป่า เห็นเขากำลังเซ็คไม้
 อยู่เขาถามว่า

“

“ไปไหนมาครับ”

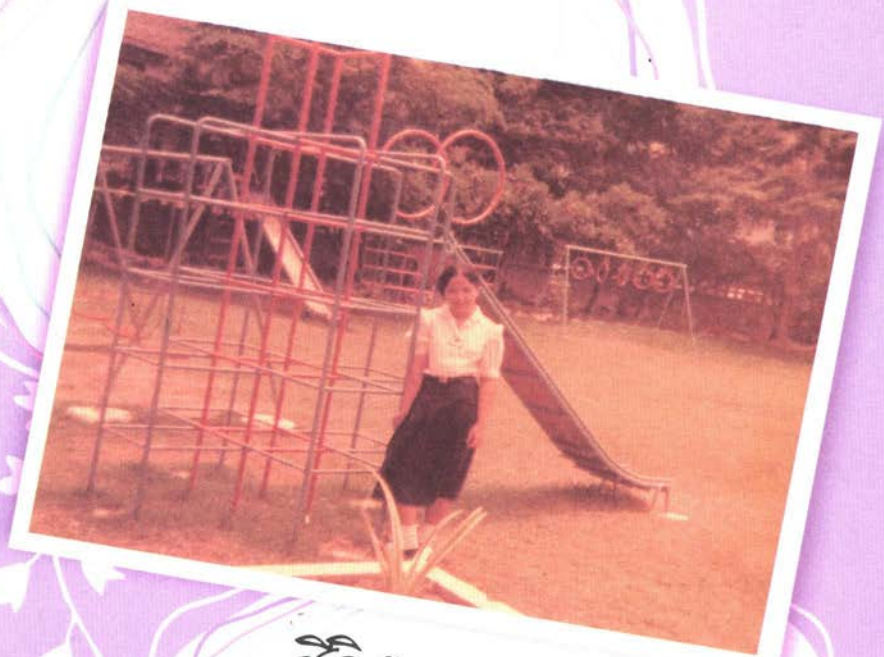
ตอบโดยไม่ได้วางแผน “ไปซื้อปลาทุมาค่ะ”

ปลาทุก็ยังไม่อยู่ในมือ

แต่รู้สึกเหมือนปลามันมีชีวิต มันดิ้นได้

แท้จริงแล้วมาจากหัวใจที่เต้นแรงนั่นเอง

”

ชีวิต...
ในมหาวิทยาลัย

“

ด้วยประกาศิตของพ่อ
ถ้าสอบเข้ามหาวิทยาลัยต่างจังหวัด
ได้ ไม่ให้อยู่หอพัก ต้องกลับบ้านทุกวัน
ถ้าต้องอยู่หอให้สละสิทธิ์
แล้วไปเรียนมหาวิทยาลัยเอกชน

”

การสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้เป็นความภูมิใจ เมื่อเข้าไปดูสถานที่
แล้วยิ่งทำให้อยากเรียนเพราะบรรยากาศดีมาก สวยงาม มีต้นไม้
ดอกไม้เต็มไปหมด ทำให้ตัดสินใจเลือกที่นี่

ต้นตอonti 5 ออกจากบ้าน 6 โมงเช้าเพื่อไปเรียนที่
นครปฐม นั่งรถประจำทางไปต่อรถโดยสารที่ท่าพระ เป็นอย่างนี้
ทุกวัน แต่จะประมาณเวลาได้พอดีเพราะรถไม่ติดเลย พวกเดินทาง
ไปกลับทางมหาวิทยาลัยเรียกว่า “**เด็กเดินเรียน**” ในกลุ่มมีอยู่
ด้วยกัน 6 สาว ที่อยู่หอพักเรียกว่า “**เล็ชเรียน**” ซึ่งมีเป็นร้อยละ

ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยนั้นสนุกดี วันรับน้องใหม่พวกเดินเรียนจะเป็นพวกที่เขาจำหน้าไม่ค่อยได้ ไม่เหมือนพวกอยู่หอพักหรือพวกเลื่อยเรียนที่เขาพบกันตลอดทั้งวันจะจำกันได้หมด วันนั้นคิดอย่างไรไม่ทราบแต่ชุดไปรเวท นุ่งกางเกงยีนส์ ใส่เสื้อเชิ้ตทำตัวเป็นรุ่นพี่แล้วไปยืนดูเขาทำกิจกรรมรับน้องด้วยการลอดซุ้มที่ทำด้วยทางมะพร้าวเป็นทางยาวพอสมควร ข้างในรุ่นพี่ก็จะจุดประทัดไล่ไปในซุ้ม โชคดีที่ไม่ไปลอดซุ้มเพราะเป็นคนตกใจง่ายกับเสียงดัง พอลอดซุ้มได้รุ่นพี่ก็จะดักประแบ่งที่หน้าจนขาววอก แล้วให้ล้วงลงไปในไห ข้างในไหจะมีปลาไหล ซึ่งเหมือนมีอะไรมาแอบบอกให้ไม่ทำกิจกรรม เพราะเป็นคนทีกลัวงูและปลาไหลมากถึงมากที่สุด ไม่มีใครทราบว่าคนที่ยืนดูอยู่นี้เป็นน้องใหม่ปี 1 เพราะเขายังจำไม่ได้ ไม่รู้สึกเสียดายที่ไม่ได้ร่วมกิจกรรมนี้ เวลาที่มหาวิทยาลัยมีงานค่า ๆ ชายหนุ่มที่รู้จักกันกับที่บ้านป่าจะขับรถมารับพวกเราทั้ง 6 คนกลับกรุงเทพฯ

กลุ่มเด็กเดินเรียน

เพราะพวกเราไม่ค้ำ เรานัดมาด้วยกันตอนเช้า และกลับด้วยกันตอนเลิกเรียนทุกวัน บางครั้งเป็นช่วงสอบ มีสอบกลางคืนบ้าง เพราะนักศึกษาที่อยู่หอพักมีมากกว่านักศึกษาเดินเรียน สอบเลิกดึกจำเป็นต้องนอนหอพักเพื่อนบ้างก็นอนทั้ง 6 คน แบ่งกันไปห้องละ 2 คน ตอนเช้าจีจรรย์านออกไปซื้อปาห่องโก๋ ซึ่งเป็นอาหารโปรดแต่ต้องทานร้อน ๆ จีจรรย์านไปนอกรั้วบริเวณนั้นเรียกว่า **"ท้าวขวัญ"** เสียงคงดัง สุนัขทั้งฝูงจึงวิ่งไล่จรรย์านพวกเราทุกคนต่างก็บ้านจรรย์านไม่คิดชีวิต ไม่มีมิตรที่แท้จริงตอนหนีสุนัข